

СМРТ (НИ)ЈЕ (К)РАЈ

(одломак из романа)

а.

Доктор Дитрих Хорхштубер није волио цвијеће. Чак је мрзио свога оца Фридриха кад год је његовој мајци Херти доносио букет. Букет и осмијех. Осмијех за осмијех, цвијеће за лаж. Стидио се самог себе што су, некад, првих година његовог сиротињског дјетињства, такви тренуци изазивали крту срећу. Није, наравно, Дитрих био сиромашан на начин како су сиромашни били Келери или Шубертови, он је ипак био Хорхштубер. Хелга Келер је била кућна помоћница у њиховом дому, удовица која се коју годину прије његовог рођења престала надати повратку свога мужа са фронта. Како смрт њеног Арнолда није званично потврђена, она није могла да се нада некој врсти накнаде или пензије за своје синове који су били мало мунути и нико није хтио да их запосли, чак ни у школу нису никада ишли. Хелга је била веома бистра сељанка која се удала за предратног полицајца коме су у јануару четрдесет и пете промијенили униформу пославши га са осталим бечким полицајцима да чува Бергхоф, јер су прави војници послати на фронт. Када је '48. са групом жена несталих полицајаца отишла у Берхдесгаден, сељани су лагарили да никада нису прилазили замку, који су Американци, ради потреба Холивуда, прозвали *Орловско њијездо*, и да им они не могу помоћи. На сам дан повратка, од једне делфинолике старице сазнали су да су Британци лешеве погинулих нацистичких војника превукли у замак прије него што су га дигли у зрак и да је и она сама у томе учествовала. Чак је при поласку уцвијељеним женама дала прстен скинут са руке коју је последије експлозије нашла иза своје куће. Није им знала рећи да ли је она ту доспјела након снажне експлозије или ју је можда донио њихов пас Ралфи. Нажалост, бурма није била Арнолдова.

Дитрих је прије двије године био у хотелу изграђеном на тим рушевинама, а који је однедавно у власништву чувеног ланца Кампински. Хелга је, наравно, одавно мртва, а највјероватније и њени синови, и он заправо и није ради њих ишао тамо, него на једно донаторско вече за изградњу регионалног азила за псе луталице у организацији његове Партије. Организатори су планирали да учесници преспавају у хотелу, али Дитриху није долазио сан на очи и у три сата је одлучио да изађе вани и надише се свјежег планинског ваздуха. Бјеше немало изненађен када је на тераси затекао десетак мушкараца и жена. Изненадило га је то што не лармају као пијани људи, а онда је схватио да су они ту дошли да би запалили своје цигарете, цигаре и луле. У хотелу је то било забрањено, па је тераса служила као азил димацијама сваке феле, уосталом, чак је и Адолф Хитлер дозвољавао својим гостима да ту пуше. Људи су били распоређени

у двије мање групе. На самој вечери у огромној балској дворани није упамтио ниједно непознато лице, па су му се и ова већински чинила нововиђеним. Лако је разумјети nelaгoду његове новонастале ситуације гдје није могао остати по страни, али ни беспозивно се прикључити једној од група. Удијелио им је конвенционалан осмијех, на што му је Мануел Хумелс ведро махнуо, и он приђе већој групи у којој су поред четири мушкарца биле и двије даме. Није познавао супругу Мануела Хумелса, али је закључио да би особа која се најтеже примјећивала у извијесном полумраку морала бити његова Винифер. Та пензионисана красотица и мис Доминикане с краја прошлог стољећа била је у центру крема бечког друштва од саме своје удаје у Бург Кроценштајну. Мануел се просто родио богат, а ни сам није био глуп и није презао ни од чега што је умногоме помогло расту његовог иметка, који онедавно ревносно крчми његов син из првог брака Михаел.

– Дитрих, ко би рекао да си и ти један од нас?

Опаска је свакако била вишесмислена, али код уморног љекара она је изазвала тек лагано подизање обрва.

– Видиш, драга, ово је најважнији човјек твоје будућности. Најбољи пластични хирург Беча, чудотворац који је од... знате већ кога створио жену у коју се и даље може гледати.

– Ви не пушите? – упитала је друга дама, нешто старија и далеко непривлачнија од Винифер. Дитрих је одмах примијетио да је госпођа више пута примала услуге његових колега, вјероватно једнако познатих и скупих као и он сам, али очигледно и не баш вјештих судећи према неравномјерној корекцији масних јастучића, због чега је наречена дама дјеловала помало зрикава и што никаква корективна шминка није могла поправити. Иначе шминка може поправити већину природних недостатака, али је потпуно немоћна у случају оних изазваних дјеловањем нестручних руку.

– Не, ја дишем!

– Кажу да је оне ноћи кад су му напoкoн јавили да је Стаљинград изгубљен, Адолф овдје затекао Магду и Еву како пуше и плачу у мраку упитавши их: *Зашићо ѿлачећие моје game?*, на шта је Ева зајецала, а смирена Магда је одговорила: *Од гима, мој Фиреру.*

– Забрана пушења на јавним мјестима је једна од тековина Трећег рајха на којима почива законодавство Уније, укључи се у расправу високи старац са лулом у зубима.

Дитрих га није познавао, али је претпоставио да би могао бити или муж или љубавник даме са спуштеним лијевим капком. Политика је у неку руку била табуирана тема оваквих сусрета и стога нико и није прокоментарисао његову опаску, што и није створило nelaгoду код господина очигледно свикнутог на неразумијевање околине.

– Докторе, овдје је полумрачно, али можете ли ми рећи шта бисте ви као стручњак ургентно порадили на мени?

Премда је већ двадесетак година живјела у Бечу, Вини је још увијек била јако неспретна у њемачком и многи би се и насмијали њеним вербалним бравурама да није била Манијева супруга. Дитрих јој приђе толико близу да је мирис њеног парфема превладао смрад њене цигаре.

– Ноћас ништа!

Остали сачекаше да се Мани насмије, па му се здушно придружише, а Вини допусти Дитриху да се одмакне и онда извади цигару из уста и добаци мужу:

– Шта сам ти рекла.

Мануел хитро узне под руку донекле збуњеног доктора и одвоји га од групе.

– Знаш ли ко су они? Видиш оног ћелавог, он ти је покуповао све хотеле Кампински по Јадрану и можда смо управо ослоњени на његову ограду, а тројка с њим су његови земљаци из Беча. И вечерас су били најдарежљивији.

– Руси?

– Какви Руси, Срби. Хајнц је среброљубац и србољубац и како ствари стоје они ће нас за коју годину купити. Заправо, они би то учинили ноћас, али још увијек нисмо освојили оно што њих једино занима, власт. Себастијан још увијек успијева да купи и заплаши оног њиховог цара господара, а они чекају да он оде и онда нас за ситне паре стрпају у свој буђелар.

– Ко да оде?

– Курц, овом њиховом још није истекао рок трајања код Јенкија.

Мани је знао колико снажно Дитрих Хорхштубер презире све те Балканце, а поготово Србе. Он никада није урадио операцију ниједној Српкињи, просто се гнушајући примисли да се српска крв нађе на његовим рукавицама. Цијели Беч је то знао и неки су га, баш у FPÖ, због тога посебно поштовали. Дитрих је још једном погледао према четворки. Сви су изгледали перфектно, при чему је било јасно да ниједан није био његов пацијент. Процијенио је да су његових година и да је невјероватно да су без реконструкције могли бити тако добри. Било му је помало криво што их он није претворио у то што јесу, али је уједно схватио да је конкуренција све боља, што га је увијек чинило невеселим. Ипак, то није желио показати сада и овдје.

– Надисах се.

Ставио је руку на Манијеву подлактицу осмијехнувши се доскорашњим саговорницима. Након неколико корака окренуо се као да је нешто заборавио или му је испало упут. Морао је још једном погледати највишег међу Србима и одмјерити његов савршени торзо. Да, био је у праву, недостајало му је пола лијевог увета.

Ушао је у собу тресући се цијелим тијелом. Не скидајући ни ципеле, завуче се под покривач. Јенс је био будан. Вјероватно је са прозора посматрао сцену на тераси.

– Је ли са Манијем била и његова љубљена мелескиња? Какав лицемјер.

Није ништа одговорио, док је топли Јенсов дах заустављао дрхтавицу. Отад није срео тог високог мушкарца, чак ни на конвенцијама Партије, на афтерпартијима након избора, чак ни на приватној забави коју је Штрахе приредио недјељу дана након тога. Није га виђао ни на бечким улицама, ни у позоришту, у ресторанима или кафеима, само у сну и то понекад и све рјеђе.

А сада Он лежи у апартману 111. Лице му је цијело умотано у завоје, али га Дитрих препознаје и чека да болничарка напусти собу да задигне чаршав, да се увјери да ништа осим главе није оштећено. Жели да се увјери у тачност својих сања, свјестан колику ће му бол проузроковати то што неће смјети додирнути то чудесно тијело. Али, Дитрих Хорхштубер воли бол. Он не воли цвијеће и зато наређује болничарки да изнесе вазу која стоји поред болесникове главе.

– Докторе, то је донијела госпођа Крстић.

Само ју је погледао и Бахра је поступила по команди његових очију. Остали су сами.